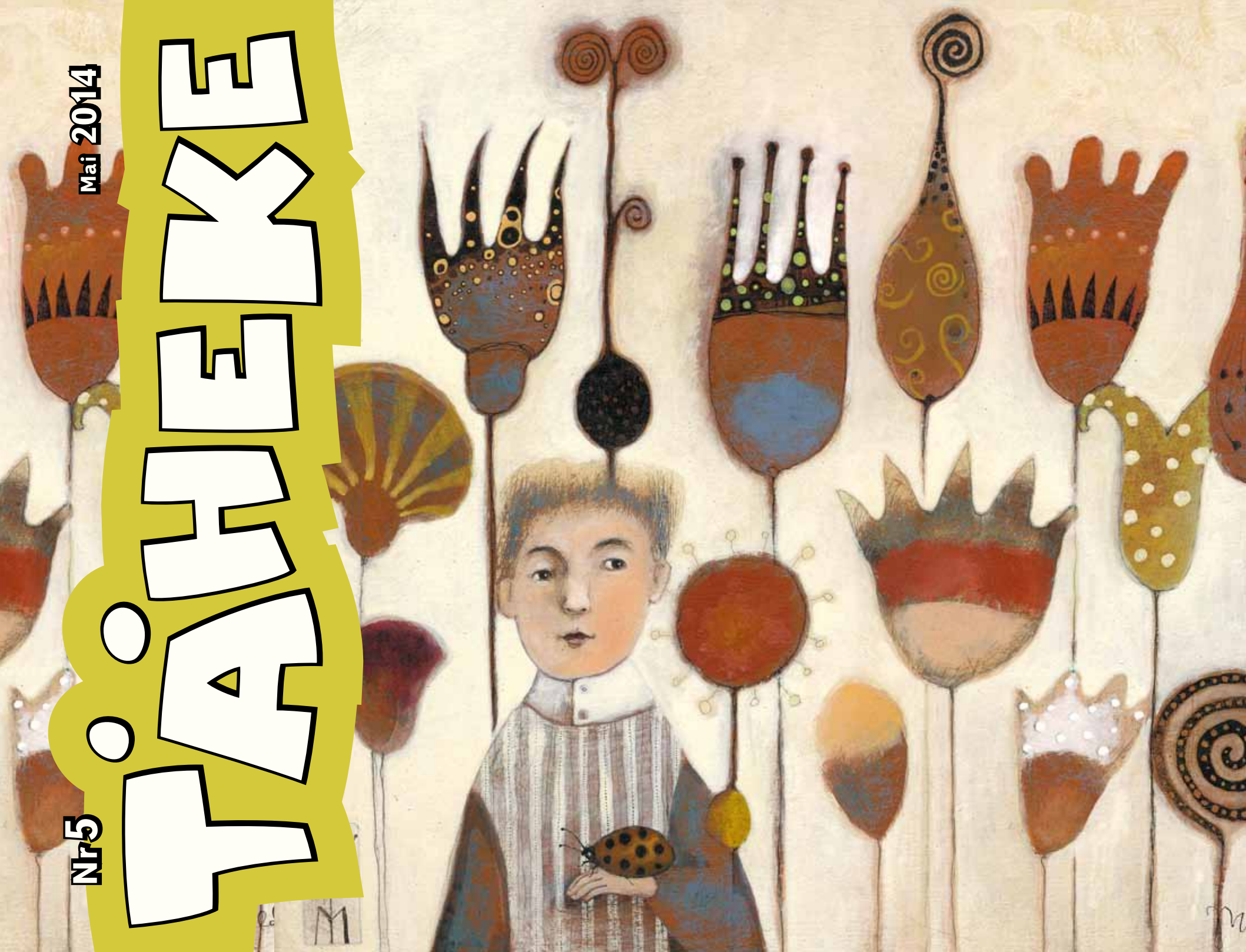

Nr 5

Mai 2014

TRÄHÄKE

Kõik lapsed teavad, et maikuu teine pühapäev on emadepäev. Aga vähesed on tähele pannud, et Eestimaal algab maikuu ka grillihooaeg. Mis tähendab, et kui te juhtute mõnel nädalavahetusel aiapeole, lööb teile ninna grillimise meeldiv lõhn.

Grillvorstikesed meeldivad ju kõigile! Ka sellele linnule, kes parajasti ühe vorsti sisse vehkis ja noka vahel ära viis.

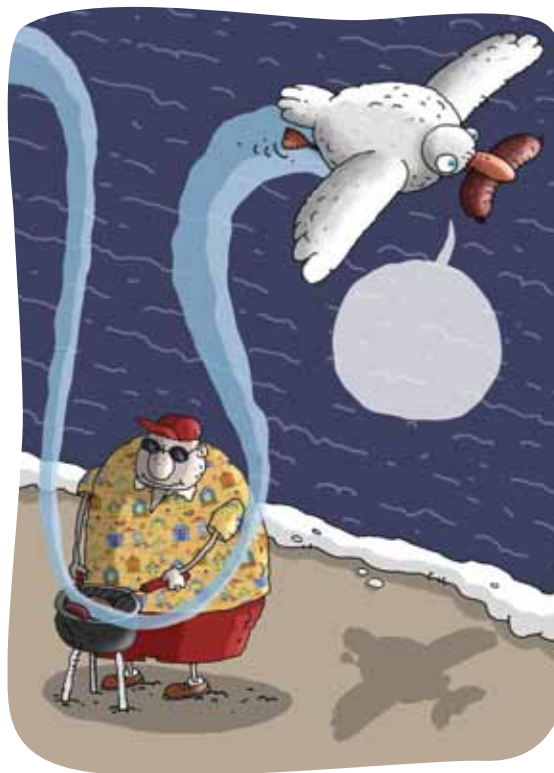
Mida lind ütleb?

Ootame sinu naljakaid vastuseid kuni 19. maini meiliaadressile taheke@taheke.ee või Täheke toimetuse aadressile Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Vastusele lisa kindlasti oma nimi, vanus ja aadress!

Parimatele vastajatele on auhinnaks

Ulla Saare raamat „Lift“ kirjastuselt Pegasus ja Ulf Starki raamat „Vilista mulle, Johanna“ kirjastuselt Koolibri.

Eelmisel korral tahtsime teada, mida ütleb pangautomaati näppiv põder. Aitäh kõigile vastajatele!

Võiduvastused:

Pöder hüüab: „Appi, aprill tuleb!!!“
Rasmus Säär, 9 a, Tartumaa

Pöder ütleb: „Ohhoo! Automaatne kuuütleja!“

Erik Joonatan Tepp, 10 a,
Tallinn

Pöder ütleb: „Kuule, jänes! Tule kohe juhtme pealt ära!“

Kaur Ehrlich, 8 a, Tallinn

„Ei tea, kas PIN-koodiks on siis N-A-L-I?“

Laura Lehiste, 7 a, Harjumaa

Laura saab auhinnaks raamatu „Kus on armastus?“, Kaur raamatu „Arva ära?“,

Rasmus raamatu „Tulipunane Frederike“ ja Erik Joonatan raamatu „Ookeani kutse“.

Palju õnne! Auhinnad tulevad posti teel.

TÄHEKE

Joonistanud Hillar Mets

Nüüd saab Tähekest lugeda ka iPadi tahvelarvutis!

Pildid liiguvad!
Kirjanikud loevad oma jutte ette!
Saad ise arvutis lahendada nuputusülesandeid!

Digi-Tähekest saab tellida koodiga:

SISUKORD

Salmid emale <i>Heidi Arula, Ilmar Trull, Olivia Saar</i>	4
Tupstükk <i>Aino Pervik</i>	5
Koll tuleb! <i>Kristi Kangilaski</i>	6
Vanaema saladus <i>Markus Saksatamm</i>	8
Luuletused <i>Tarmo Tuule, Ilmar Trull</i>	9
Luuletus <i>Andrus Kivirähk</i>	10
Veel jubejutte!	12
Post	14
Meisterdus <i>Mälupulgahoidja</i>	15
Ohhoo! <i>Jacki kiri</i>	17
Nali	18
Arva ära!	19
Koomiks <i>Häda ei anna häbeneneda</i>	20

TÄHEKE

SA Kultuurileht lasteajakiri
ASUTATUD JAANUARIS 1960 • ILMUB KORD KUUS

Toimetuse aadress:
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn
taheke@taheke.ee
Telefon 646 3697

Peatoimetaja Ilona Martson
Kunstiline toimetaja Priit Rea
Makett Dan Mikkin

Toimetuse kolleegium: Jaanus Vaiksoo, Leelo Tungal,
Piret Raud, Kadri Tiisel

Tähekest saab tellida e-arve püsimaksega
www.tellimine.ee

telefon 617 7717

Esikaane on joonistanud Jüri Mildeberg

HEA LAPS – 20!

Möödunud kuul tähistas oma 20. sünnipäeva ka kooliealiste laste ajakiri Hea Laps, mille peatoimetaja on algusest peale olnud kirjanik Leelo Tungal. Tähtsa sündmuse puhul ilmus Hea Lapse aprillinumbris ülevaade ajakirja endiste kirjasõprade Sandra Vungi, Maria Juure, Liisa Kivimäe, Roland Laose, Andres Jäkovlevi, Krööt Tarkmeele ja Marek Rei praegustest tegemistest ning nende meenutused Hea Lapse algusaegadest, samuti pidas ajakiri Eesti lastekirjanduse keskus ka sünnipäevapidu.

Täheke soovib oma sõbrale Heale Lapsele rõõmsat edasikestmist, nutikaid lugejaid, andekaid autoreid ning sära silmadesse ja tuult tiibadesse!

NUKITSAD TOMUSKILE JA ERNITSALE

5. aprillil 2014 kuulutas Eesti lastekirjanduse keskus rahvusraamatukogus välja XII Nukitsa konkursi võitjad – laste lemmikirjaniku ja lemmikillustraatori aastatel 2012–2013. Lemmikkirjaniku Nukitsa pälvis Ilmar Tomusk „Kriminalistide“ sarja eest. Sarja kuuluvad raamatud „Kolmanda A kriminalistid“, „Kriminaalsed viineripirukad“ ja „Kriminaalne koolipapa“. Lemmikkunstnikuks valisid lapsed neljandat korda Heiki Ernitsa raamatu „Lotte ja kuukivi saladus“ piltide eest.

Nukitsa konkursil võistles tänavu 199 raamatut: 172 esmatrükki 117 eesti kirjanikult ja 100 eesti kunstniku pildid 163 raamatule. Hääletusest võttis osa 8239 kuni 16-aastast last, mis on läbi aegade teine tulemus. E-hääletuses osales 534 last. Konkurs sai teoks tänu kõigi maakondade ja linnade rahva- ja kooliraamatukogude tublile tööle.

Vaata ka Eesti lastekirjanduse keskuse kodulehte
www.elk.ee

HEA LAPSE SÜNNIPÄEVALAUD

HEIKI ERNITS JA ILMAR TOMUSK

Pildiistanud Anu Kehman ja Teet Malsroos

Heidi Arula

KEVAD

MÄRTSIKUU TEEB SALAMAHTI
KEVADELE UKSE LAHTI,
PÄÄSTAB LUMEST KÖNNITEED,
PANEB VULISEMA VEED.

PÄIKE TAEVAS PUISTAB KULDA,
PAITAB HELLALT MUSTA MULDA,
PUHKEB PUNG JA TÄRKAB LILL –
KÄTTE JÕUDNUD ON APRILL.

MAI KÄIB LAULDES MÖÖDA AASA,
TUHAT VIISI ON TAL KAASAS,
TUHAT VÄRVI PÕLLETASKUS,
JUUSTES PÄIKSEKULLA RASKUS.

Ilmar Trull

EMADEPÄEV

MAIKUU TEINE PÜHAPÄEV
ON IKKA PÄRIS PÜHA PÄEV.

SEE EI OLE SINU PÄEV
EGA OLE MINU PÄEV
JA MU JONNIKISA PÄEV.
POLE SEE KA ISA PÄEV.

TÄNA ON ÜKS KENA PÄEV.
TÄNA ON MU EMA PÄEV.
SEE ON TÄITSA TEMA PÄEV.

MUIDUGI KA SINU EMAL
ON SEE KENA PÄEV. KA TEMAL.

Olivia Saar

SALAMAHTI

EMA LAULAB MULLE LAULU
IGAL ÕHTUL ENNE UND.
TASA, TASA LAULAB LAULU,
SIIS, KUI KÄES ON UNETUND.

PÕSK MUL EMA PÕSE VASTU –
NII ON HEA JA NII ON SOE,
AGA UNI LAULU KUULDES
SALAMAHTI KAISSE POEB.

Aino Pervik

TUPSTÜKK

Tupstükk seisis ühes välismaa hotellis voodi kõrval öökapil. Tupstükk valvas ja julgestas.

Voodis magas Pippa emme.

Pippa emme pidi tihti välismaale sõitma, tal oli niisugune amet. Pippa emme töötas ühes suures ettevõttes, kus tuli palju välismaal käia.

Pippal oli alati kurb meel, kui emme ära sõitis. Pippa oli emme pärast mures. Ka emme igatses välismaal Pippa järele.

Kord, kui emme jälle pikalt ära oli ja Pippa sai temaga ainult öhtuti natuke arvutis rääkida, otsustas Pippa, et emmel peab järgmine kord olema kaasas keegi, kes tema järele vaatab

ja talle öhtuti head ööd soovib. See võiks olla mõni päris tilluke tüübike, mõni, kes emme asjadesse märkamatuks ära mahuks. Emme võiks enne magama minekut välismaa hotellis selle tüübikese oma öökapi panna.

Pippa otsustas, et just sellise tüübikese ta emmele heegeldabki.

Sedaviisi Tupstükk ilmale tuligi. Vaevaga, muuseas. Pippa ei osanud just eriti hästi heegeldada, nii et Tupstüki jalad ei olnud päris ühepikkused ega ühejämedused. Ka Tupstüki kõrvad olid teine teist moodi. Aga Tupstükil ei olnud sellest midagi. Pippa õmbles talle musta nii-

diga ka silmad pähe. Tupstükk kuulis kõike, nägi kõike.

Tupstükk oli tilluke valgest lõngast heegeldatud koerake.

Kui emme järgmisel korral jälle ennast sõidule sättis, pistis Pippa Tupstüki salaja emme peavalutablettide kotikesse.

Tupstükk tundis kotis ennast päris hästi. Ja kui emme öhtul pärast pikka väsitavat päeva hirmsa peavaluga tablettikotikese avas ja sealt Tupstüki leidis ja kui ta siis Tupstüki kottist välja võttis ja talle musi tegi ja seejärel ta öökapi peale pani, siis oli Tupstükk lausa õnnelik.

Emme ka.

Joonistanud Anne Linnamägi

Kristi Kangilaski

KOLL TULEB!

„Oo, õudust!“ ohkas kolliisa raskelt, kui sai aru, et peab täna öösel oma kuus poega tööle kaasa võtma. Oli öö vastu emadepäeva. Kolliisa oli lubanud ise laste eest hoolitseda, et ema ja vanaema saaksid teha, mida süda kutsub. Kollivanaema oligi läinud rahvatantsuringi ja kolliema maheda kollitamise kursustele. Isa oli äärmiselt ärritunud, aga midagi polnud parata.

Kolliisa pugus koos oma poistekambaga voodi alt välja, rivistas jõmpsikad üles ja asus neile öösel inimeste toas käitu-

misreegleid meelde tuletama. Ta sulges silmad, et paremini keskenduda. Viimase ja kõige tähtsama reegli juures – „Laste vanemaid ei tohi mingil juhul üles ajada!“ – piilus ta laugude vahelt, kas kollipoisid ikka kuulavad. Suur aga oli tema ehmatus, kui ta avastas, et poisid ei seisa enam tema ees!

„Ärge sööge jänese pabulaid!“ karjatas kolliisa järgmisel hetkel, kuna tema rüblikutest pojad kisklesid juba koduküüliku puuri ümber. Kolliisa avas oma koti ja korjas pabulad sinna sisse. „Magustoit alles pärast

soolast sööki!“ tuletas ta nooremale põlvkonnale meelde ühte oma reeglit.

Aga kus neil siis aega kuu-lata! Kasvatamatud paharetid olid juba otsaga magamistoas ja limpsisid laste varbaid. Kollidele meeldib nimelt koledal kombel pesemata jalgade maitse. Mõnikord, kui nad limpsimisega väga hoogu lähevad, võivad nad varbast ka näksata. Tavaliselt ärkab siis laps üles ja kohkub hirmsasti.

Nüüd see juhtuski! Kiirelt haaras kolliisa kotist unepuru ja puistas seda lapsele silma.

Õnneks jäi laps jälle magama. Loodetavasti arvab ta hommi- kul, et nägi neid vaid unes. Iga- üks teab ju, et kollitamine peab ainult aimatav olema – nagu on, aga ei ole kah. Kuhu see kõlbab, kui laps kolli elusana näeb!

Nüüd said ka kollipojad aru, millise pahandusega nad olid hakkama saanud ning pu- gesid kähku kapi alla peitu. Kolliisa pidi siis oma karvase käpaga neid sealt sabapidi välja sikutama. Küll nad olid tolmu- sed!

Selle aja peale oli isa juba päris pahane ja urises ähvardavalt. Ta käsutas pojad vannituppa ja uhas neilt kraani all suuremad tolmurullid maha. Kraanikauss läks nüüd täiesti umbe. Kolliisal oli nii piinlik, et tema seljakarvad värvusid roo- saks. Mida küll inimesed hom- mikul mõtlevad!

Kolliisa tahtis juba kiirelt voodi alla tagasi minna, kuid paraku oli kogu kollitamine alles tegemata. Ta pani pojad vannilinale istuma ja asus kiiru- ga hambaid krigistama, põran- dalaudu kräuksutama, kapiust kriiksutama, akent lõgistama ja

söögilauda naksutama. Lõpuks hõikas üks inimlastest kõva häälega „Emme! Ma kardan!“ ja kolliisa sai aru, et tema töö on tänaseks tehtud.

Kolliisa lontsis väsinult van- nituppa, et pojad vannilina pealt kokku korjata, aga need olid sealt juba kadunud. Ta leidis pojad köögist toidujäänuseid nosimast. Nüüd oli isa tõesti kuri. Nii suure rõõmuga oleks ta ise külmikust väljaunustatud söögi ära söönud ja sinna kõr- vale rahus pereisa uut autoaja- kirja lugenud.

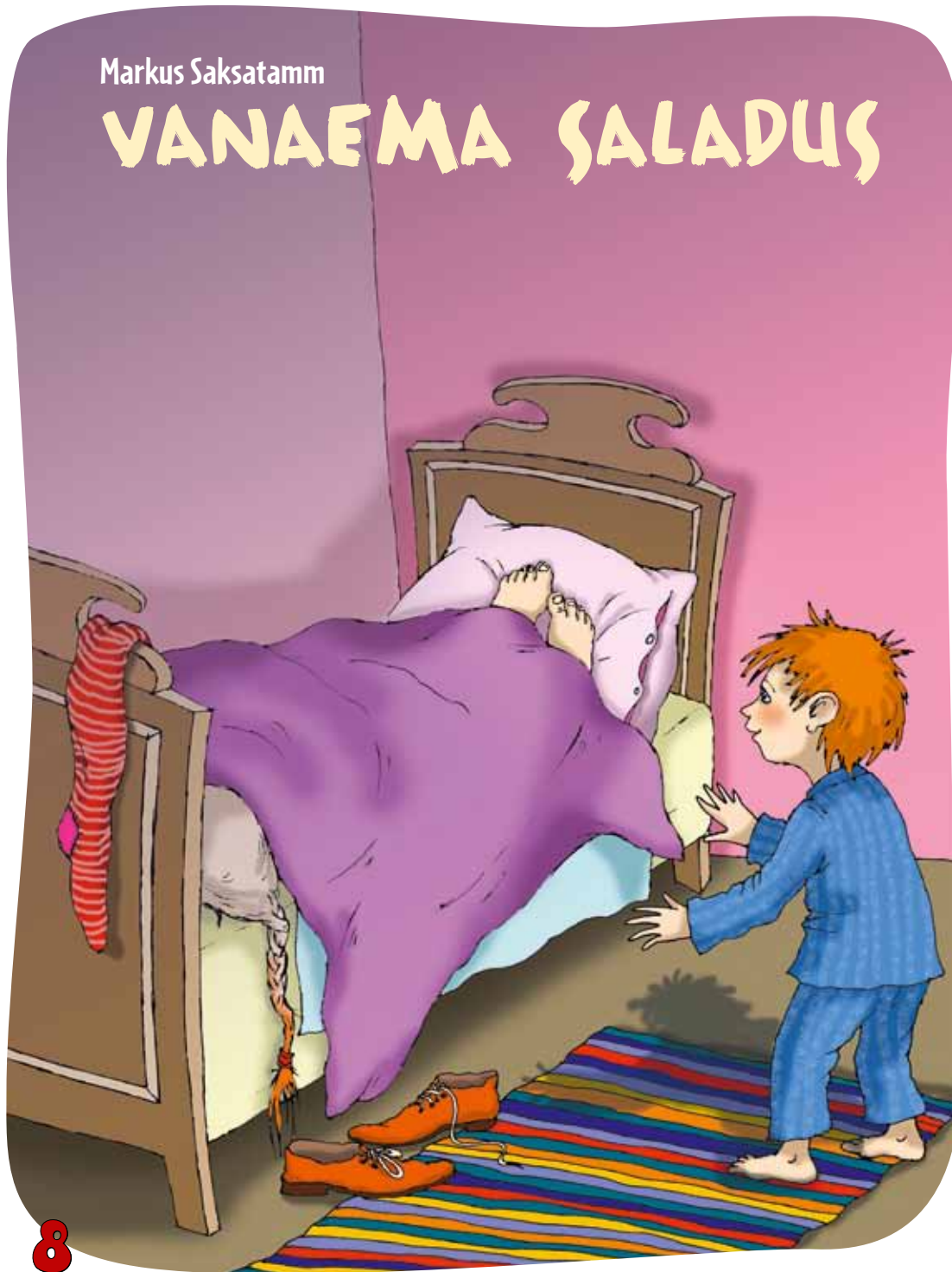
„Olgu see viimane kord, kui ma teid tööle kaasa võtan,“ töö- tas kolliisa ja nügis oma pesa- konna voodialusest kolliaugust sisse.

***

Hommik on käes. Ema tõe- seb esimesena ja suundub van- nituppa hambaid pesema. Kraa- nikauss on aga täiesti umbes ja vannilina on põrandal kortsus ja märg. Emal läheb nägu pilve ja ta marsib tagasi magamis- tuppa, et isaga pragada. Kes see muu võiks selles segaduses süüdi olla? Ja veel emadepäeva hommikul!

Markus Saksatamm

VANAEMA SALADUS

Oskar keeras külge. Tuli oli juba ammu kustutatud, ent poiss ei saanud und. Vanaema oli talle unejutuks lugenud Pipi Pikksuka lugu ja just selle üle väike-mees nüüd pead murdiski.

Oskar turtsatas naerma. See, et üks tüdruk on tugevam kui tsirkuse rammumees ja kelmid, oli poisi arvates hästi tore. Ja et Pipi mõtles välja uusi mängu ja kaitses nõrgemaid, oli samuti vahva. Siis aga neelas Pipi Pikksukk väänikupilli, et jääda igavesti lapseks. Oskar keeras end taas teisele küljele. Aga ... ehk jättis Pipi Pikksukk väänikupilli siiski võtmata ning kasvas suureks. Ja nüüd on ju hulk aega möödunud, seega ei ole Pipi enam plikake, vaid hoopis maailma kõige tugevam vanaema.

Oskar krapsas istuli, süda peksles rinnus. Järsku on tema, Oskari, vanaema Pipi Pikksukk, käis tal läbi pea. Oskarile meenus, kuidas vanaema kord temaga puu otsa ronis ja pipilikult huilgas „tirulirulii ja kehkadivei“. Vanaema juuksed ei olnud küll porgandi karva, vaid hallid, ent see võis vabalt ka vanusest tulla. Oi, järsku ongi Pipi Pikksukk tema lihane vanaema! Sama Pipi, kes mängis katusel politseinikega kulli ja ravis kõhuvalu rasvase verikäkiga. See sama, kelle ema oli taevas ingel ja isa Kurrunurruvuti saare kuningas.

Oli ainult üks võimalus, et tõde päevavalgele tuua. Oskar lükkas teki kõrvale ja kuulatas. Kõik magasid. Poiss hiilis läbi elutoa. Siis jõudis ta vanaema toani ning lükkas ukse tasahilju lahti. Ja seal magas tema vanaema – jalad padjal ja pea sügaval teki all. Oh sa Spunk! Oskar naeratas õnnelikult, sulges ukse, läks kikivarvul oma tuppa ja heitis voodisse.

„Homme mängime asjadeotsijaid nagu Pipi raamatus,“ mõtles Pipi Pikksuka lapselaps ja uinus.

Tarmo Tuule

SEL KEVADEL VIIMAST KORDA

LEIVAKUULE RULLIN LÕUNASÖÖGI AJAL,
MUDAKOOKE MÄTSIN SOPASEL JALGRAJAL.

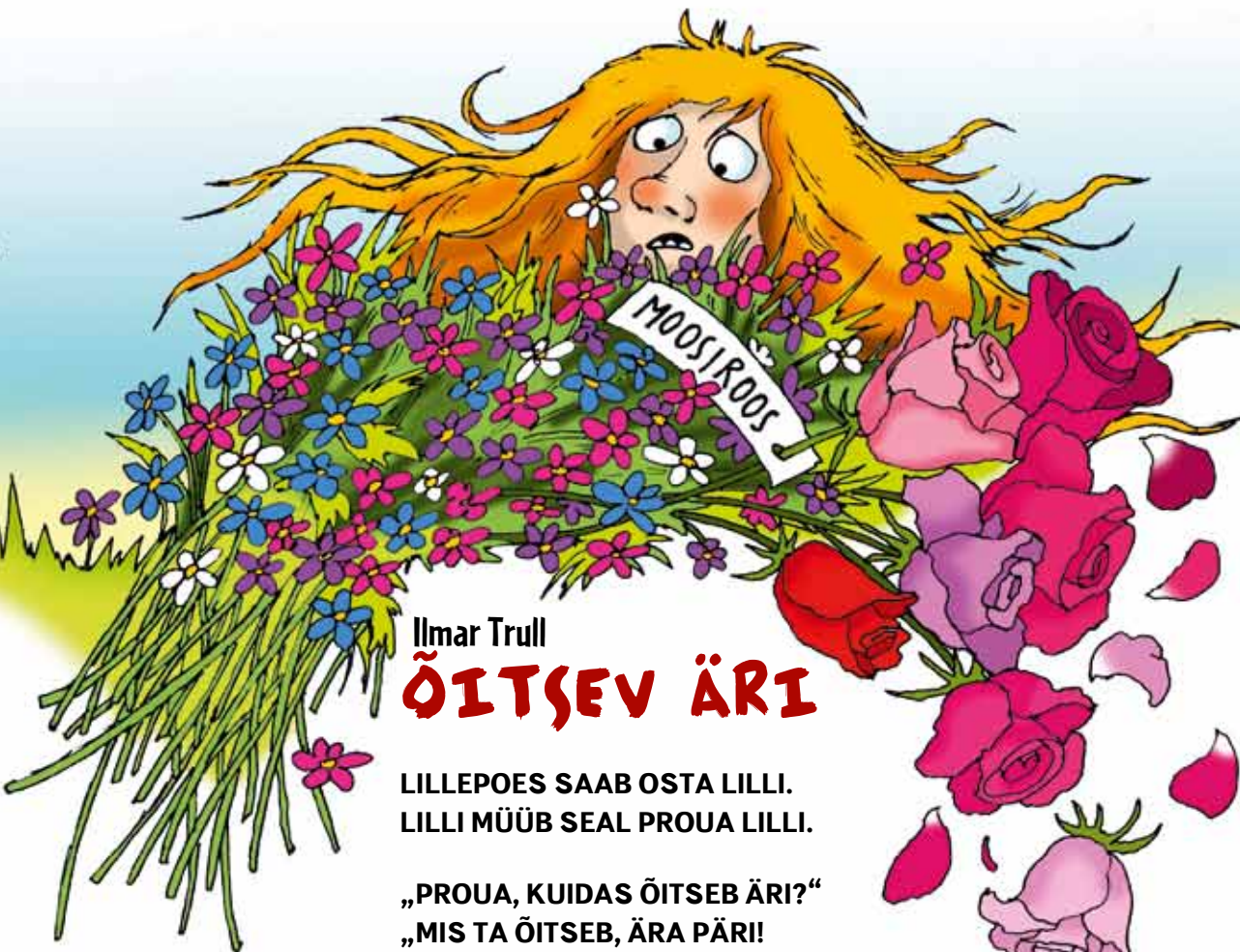
TAGUMIKUL LASEN LASTE LIUMÄEST ALLA,
ÄMBRITÄIE LIIVA KUMMIKUSSE KALLAN,

MÄNGUTALDRIKULE SÖÖGIKS VIHMAUSSE,
GARDEROOBIS JALGA PRESSIN KITSAID SUSSE.

TEISTE VAHEL MAGAN PÄEVAL LÕUNATUND,
MÖTLEN LAPSEMÖTTEID, KUI ON VAIKNE TUND.

NUKUNURGAS SÕPRADELE TEEN MA PAI,
AUTOD KÕRVU ÄRA PARGITUD NÜÜD SAI.

VÄIKSE LAUA ALLA PANEN VÄIKSE TOOLI,
HEAD AEGA, LASTEAED, MA SÜGISEL LÄEN KOOLI!

Ilmar Trull

ÕITSEV ÄRI

LILLEPOES SAAB OSTA LILLI.
LILLI MÜÜB SEAL PROUA LILLI.

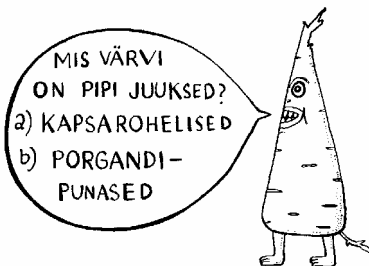
„PROUA, KUIDAS ÕITSEB ÄRI?“
„MIS TA ÕITSEB, ÄRA PÄRI!

PAREM VAATA, PALJU KAUPA
TÄNA TOODI!“ JA TA OB LAUPA

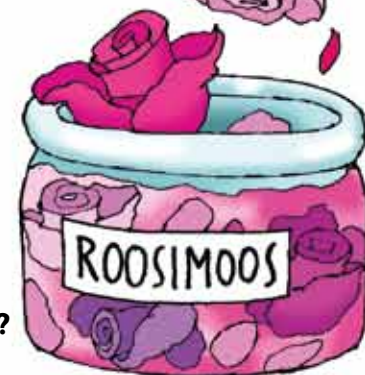
MEELEHEITEL VASTU SEINA.
POES ON LILLI NAGU HEINA.

KAUNEID ÕISI NAGU SILO.
OSTAKS PROUALT MÕNE KILO?

VÕTANGI SIIS SADA ROOSI,
KODUS KEEDAN NENDEST MOOSI.

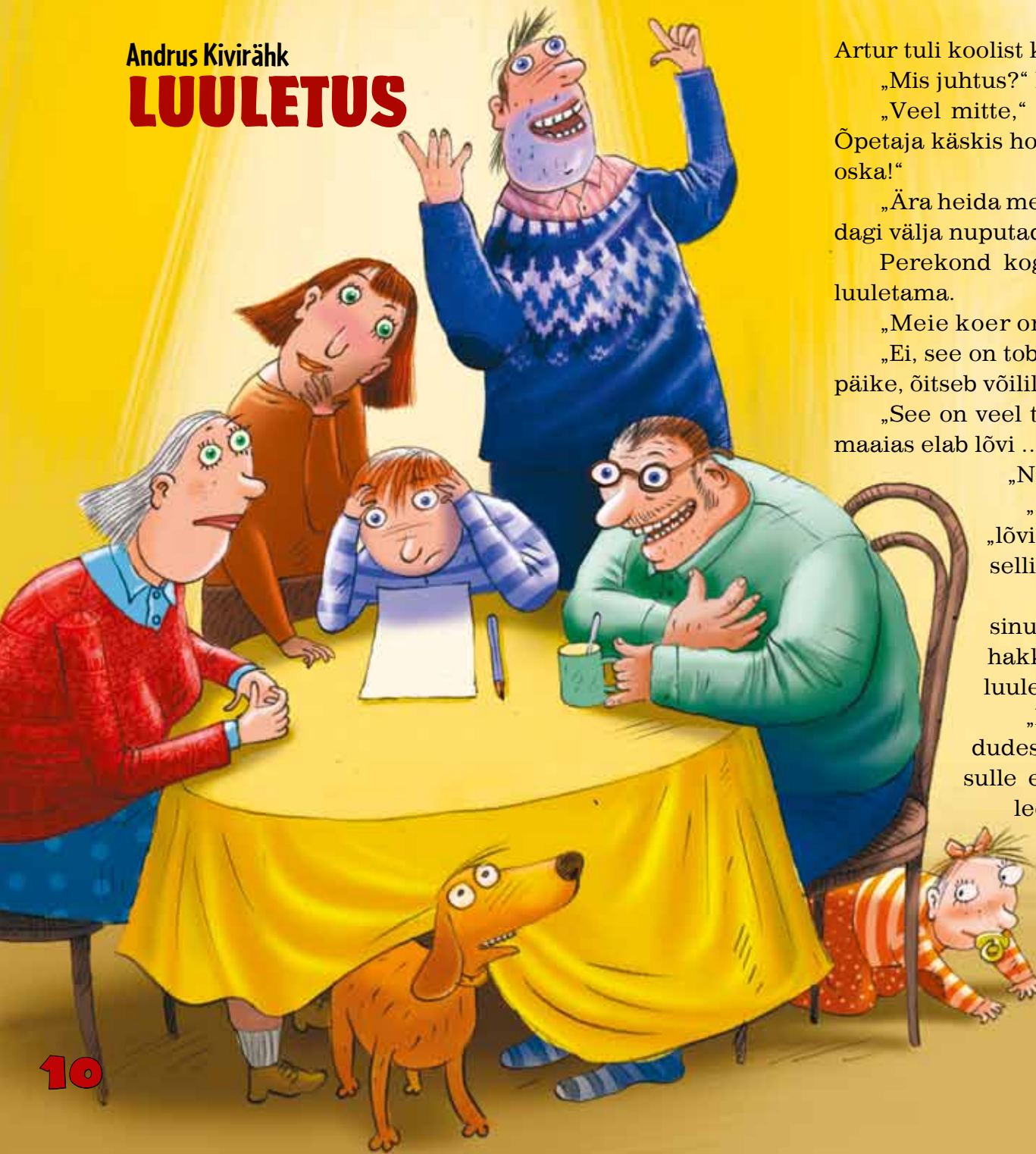

MIS VÄRVI
ON PIPI JUUKSED?
a) KAPSAROHELISED
b) PORGANDI-
PUNASED

Andrus Kivirähk

LUULETUS

Artur tuli koolist koju ja oli väga õnnetu näoga.

„Mis juhtus?“ küsis ema. „Kas sa said kahe?“

„Veel mitte,“ vastas Artur süngelt. „Aga varsti saan. Õpetaja käskis homseks luuletuse kirjutada. Aga ma ju ei oska!“

„Ära heida meelt!“ lohutas isa. „Katsume üheskoos midagi välja nuputada.“

Perekond kogunes köögilaua ümber ja kõik asusid luuletama.

„Meie koer on Muri, ta pole üldse kuri!“ pakkus isa.

„Ei, see on tobe,“ laitis ema. „Pigem nii: taevas paistab päike, öitseb võilill väike.“

„See on veel tobedam!“ kuulutas isa. „Teeme nii: loomaaias elab lõvi ...“

„Noh – ja edasi?“ nõudis ema.

„Õelge üks sõna, mis riimuks sõnaga „lõvi“,“ palus isa, aga mitte keegi ei osanud sellist sõna välja mõelda.

„Laula, väike lepalind, rõõmust puhkeb sinu rind,“ soovitas vanaema, kuid nüüd hakkas Artur lausa nutma ja ütles, et sellise luuletuse eest saab ta koolis ühe, mitte kahe.

„Kui mina laps olin, luuletati ikka lepalindudest,“ oli vanaema pisut solvunud. „Kui see sulle ei sobi, siis äkki prooviks sedasi: leelo, leelo, sõtsekene, sarviline sokukene ...“

„Vanaema, see pole ju mingi luuletus!“ ahastas Artur. „Pealegi ma ei saa sellest mitte midagi aru!“

„Kui ma leiaksin riimi sõnale „lõvi“, oleks mul luuletus olemas!“ ei jätnud isa oma jonn. „Käes! Loomaaias elab lõvi, lombis luurab teda havi!“

Mis sa arvad, Artur?“

Artur raputas meeleehtlikult pead.

„Muidugi, see ei sobi üldse, sest lõvi ja havi ei lähe riimi!“ õiendas ka ema. „Aga kuula, Artur – kas see pole vahva? Küll on kena lilleke, teda nopib Pilleke.“

„Ei!“ karjatas Artur. „Ei! See on kole!“

„Katsetame siis veel,“ ohkas isa ja nad luuletasid nii kaua, kuni kuu taevasse tõusis ja kogu perekond surmväsinult otse laua taha magama jäi. Aga ühtegi korralikku luuletust nad välja mõelda ei suutnud.

Hommikul läks Artur kooli, ise näost valge. Aga ega teisedki lapsed palju rõõmsamad välja ei näinud. Nad hiilisid oma pinkidesse ja kõssitasid seal, kuni õpetaja tuli.

„Tere, lapsed!“ ütles õpetaja reipalt. „Kuulame siis nüüd teie luuletusi. Kes tahab esimesena lugeda?“

Lapsed oleksid hea meelega laua alla peitu pugenud, ainult Riho tõstis käe ja marssis tahvli ette, suur paberirull kaenas.

„Kuulame sind, Riho,“ lausus õpetaja. „Millise luuletuse sa kirjutasid?“

„Mina ei kirjutanudki luuletust!“ vastas Riho. „Mina joonistasin hoopis krokodilli!“

Ta rullis paberi lahti ja tõesti – seal laiutas uhke krokodill! Roheline, pika keerdus sabaga ja laiaili aetud lõugadega, kust paistsid pikad hambad ja punane keel!

„Oh sa poiss!“ ütles õpetaja vapustatult. „See on küll vägev! Teate mis, lapsed, tühja neist luuletustest, hakamegi nüüd kõik koos krokodille joonistama!“

Lapsed olid väga rõõmsad! Krokodille joonistada oskasid nad kõik, ehkki Riho oma jäi ikkagi kõige ilusamaks. See pandi isegi näitusele!

VEEL JUBEJUTTE!

Avaldame Tähekesse jubejutuvõistluse kõige vanema vanuseastme võidutööd. Täname kõiki osalejaid! Järgmine jubejutuvõistlus toimub juba novembrikuus!

ÕPETAJA PAULA JUHTUM

Elas kord õpetaja, nimega Paula Patune. Ta õpetas 5. klassile keemiat.

Paula oli nii inetu, et lapsed lausa kartsid teda. Eriti ärritas õpetajat see, kui tema klassi õpilased olid ilusad või meigitud.

Ühel päeval, kui 5b klassi õpilane Liina läks meigitult läbi pargi koju, nabis ta kinni õpetaja Paula, kes viis lapse vägisi enda juurde koju. Õpetaja võttis köögi laua pealt käärid ja lõikas Liina juuksed 10 cm pikkuseks. Tüdruk ehmus, kuid ei saanud sõnagi suust. Paula aga ei jätnud järele. Ta võttis enda tööriistakohvrust suured tangid. Õpetaja hoidis tugevalt Liina käest kinni. Nüüd rebis ta Liina kunstküüned sõrmedelt maha. Aga ka see ei olnud veel kõik.

Paula, kes oli siiani olnud väga karm, osutus veelgi julmemaks. Ta sidus plika tooli külge kinni ja läks enda maja kabinetti, kus oli keemialabor. Ta segas kokku mitmeid happeid, siis tuli

Liina juurde tagasi ja viskas segu talle näkku. Tüdruk hakkas nutma. Ta nägu oli mumpsuline ja kole.

Nüüd oli Paula oma tööga rahul ja lasi plika vabaks, kuid mainis talle, et kui sõnagi piiksatab sellest, mis oli juhtunud, siis läheb temaga veel halvemini.

Sama lugu juhtus mitme 5b klassi tüdrukuga.

Liina ema päris tüdrukult, mis juhtus, kuid tüdruk ei julgenud rääkida.

Ühel päeval võtsid lapsed siiski julguse kokku ning läksid direktori kabinetti direktoriga juhtunust rääkima. Direktor sai aru, et ta peab Paula töölt vallandama ja juhtunut ka lapsevanematega arutama.

Mitte keegi ei tea õpetaja Paulast peale kirjeldatud juhtumi midagi.

Ma arvan, et varsti te kuulete temast kindlasti!

*Miia Puidet, 4. kl,
Pärnu Kuninga tänava põhikool
I koht Tähekesse 2013. a jubejutu-
võistlusel 4.–6. klasside arvestuses*

*Joonistanud Liisa Jusupov, 5 a,
Tapa lasteaed Pisipõnn*

SALAPÄRANE MAJA

„Kristo! Siia! Ma olen vaba!“ karjus Martin ja tõstis käe üles. Kristo nägigi teda ja lõi palli kolme mängija vahelt läbi Martinile. Aga see ei olnud hea mõte, sest Martin pööras palli üle värava sinise maja aknasse. Aknaklaas purunes tuhandeks killuks. Tavaliselt oleks see lõppenud suure pahandusega. Aga nüüd oli palli raskem kätte saada, sest räägiti, et selles majas ei ole vähemalt sada aastat keegi enam elanud.

Maja ümber seisis kuivanud puud ja igale poole olid ämblikud oma võrgud ehitanud. Ka naabri-Volli oli lapsi mitu korda hoiatanud: „Ärge sinna majja ilmaasjata minge.“

Jalkamängust higine Kristo ütles

väriseva häälega: „Mu vend lööb mu maha, kui pall õhtul oma kohal ei ole, ja kui ta ühe meist maha lööb, siis võib ta teistega sama teha. Kui tahate eluga pääseda, siis peame palli ära tooma.“

Peaaegu kõik poisid mõtlesid mingi ettekäände välja ega tahtnud majja minna. Mõned ettekäanded olid väga rumalad. Jaagu oma oli kõige rumalam. Ta ütles: „Ma pean minema sõpradega jalkat mängima,“ aga Kristo ja teised poisid olid ju tema sõbrad.

Lõpuks jäid maja juurde ainult veel Albert, Martin ja Kristo ise. Nad läksid värava juurde ja ühekorraga läks aiavärav lahti, ilma et keegi oleks midagi puutunud. Kui nad majja läksid, kriiksus põrand igal sammul ja kummalised varjud liikusid maas. Kui hirmust värisevad poisid trepi juurde jõudsid, kõlas üleval kellukesehelin ja mingi raske asi prantsatas kivipõrandale.

Joonistanud Hanna-Liisa Valgi,
2. kl, Tallinna prantsuse lütseum

Albert märkas esimesena, kuidas hiigelsuur kivi trepist alla veeres. Viimasel hetkel said ka teised eest ära hüpata. Edasi üles minnes ei olnud õnneks enam ühtegi lõksu. Üleval oli väga väike tuba, milles oli väga väike voodi ja voodis lammas väga väike luukere. Ta hoidis käes avatud raamatut. Tolmunud kaanele oli kirjutatud suurte tähtedega „KUMMITUSTE LEKSIKON“. Koos vaatasid sõbrad raamatu 36. lehekülge, kuhu oli kirjutatud:

KOLL – koll ei ole kummitus. Kummitused on täiskasvanud, aga koll on laps.

Martin tahtis raamatu oma kätte võtta, aga siis ilmus raamatust välja koll. Pimedas toas helendav koll küsis heleda häälega: „Kas te tahate minuga mängida?“ Sõbrad pidasid sosistades nõu ja ütlesid: „Kui saame palli tagasi, siis mängime.“

Poisid jäid terveks õhtuks majja kolliga mängima. Tuli välja, et naabri-Vollile lihtsalt ei meeldinud lapsed ja ta rääkis neile hirmutamiseks jubejutte.

Kui poisid koju jõudsid, jäid nad rahulikult magama. Ainult Kristo ei maganud. Ta oli siiski palli kollimajja unustanud ja tema kodust kõlas ainult üks igavene „Appi!“

Gregor Emanuel Makowski, 5. kl,
Ateena saksa kool
II koht Tähekesse 2013. a jubejutuvõistlusel 4.–6. klasside arvestuses

Joonistanud Richard Laidvee, 2. kl, Tallinna prantsuse lütseum

KEVAD LÄHEDAL ON JUBA, LÄRMI TÄIS ON KLASSITUBA!

Täheke avaldab Tartu Descartes'i lütseumi 3.c klassi õpilaste loomingut.

Joonistanud Enriko Raat, 2. kl, Luunja keskkool

KEVAD LÄHEDAL ON JUBA,
LÄRMI TÄIS ON KLASSITUBA.
ÕUES LILLED TÄRKAVAD,
TOAS MEIL LAPSED ÄRKAVAD.

Triinu Liisa Lota Umal

KEVAD SULALUME TOOB,
AEDA UUE MURU LOOB.
SINILILLI TÄIS ON ÕU,
NEID MUL TÄIS ON TERVE PÕU.

Marelle Salu

Joonistanud Margaret Pärli, 6 a, Tallinna
Sikupilli lasteaed

KEVADISED VEED,
VULISEVAD NEED.
KÕRVAL TÄRKAB SINILILL,
NAGU VÄIKE PIRIPILL.
ORAV KUUSEL PABISTAB
EGA TA EI KRABISTA.

Laura Vahejõe

VULISEVAD KEVADVEED
JUBA SOOJA SUVE EEL.
PEAGI KÄGU KUKUB PUUL,
LAHTI JÄÄB KUULAJA SUU.

Epp Maria Orglaan

JUBA ON SAABUNUD MAI,
PÄIKE TEEB KIIREGA PAI.
ENNE KUI MÖÖDUB SEE KUU,
LEHTE LÄEB VIIMNE KUI PUU.

Anett Reisenbuk

TALV ON LÄINUD, KEVAD KÄES,
PÄIKE SÄRAB KÕIGEST VÄEST.
EES ON SUVI SOE JA MÕNUS,
KEVADTUNDED KÕIGIL KÕHUS.

Krista Uibopuu

Joonistanud Helina-Heldin Allese, 10 a,
Tallinna Järveotsa gümnaasium

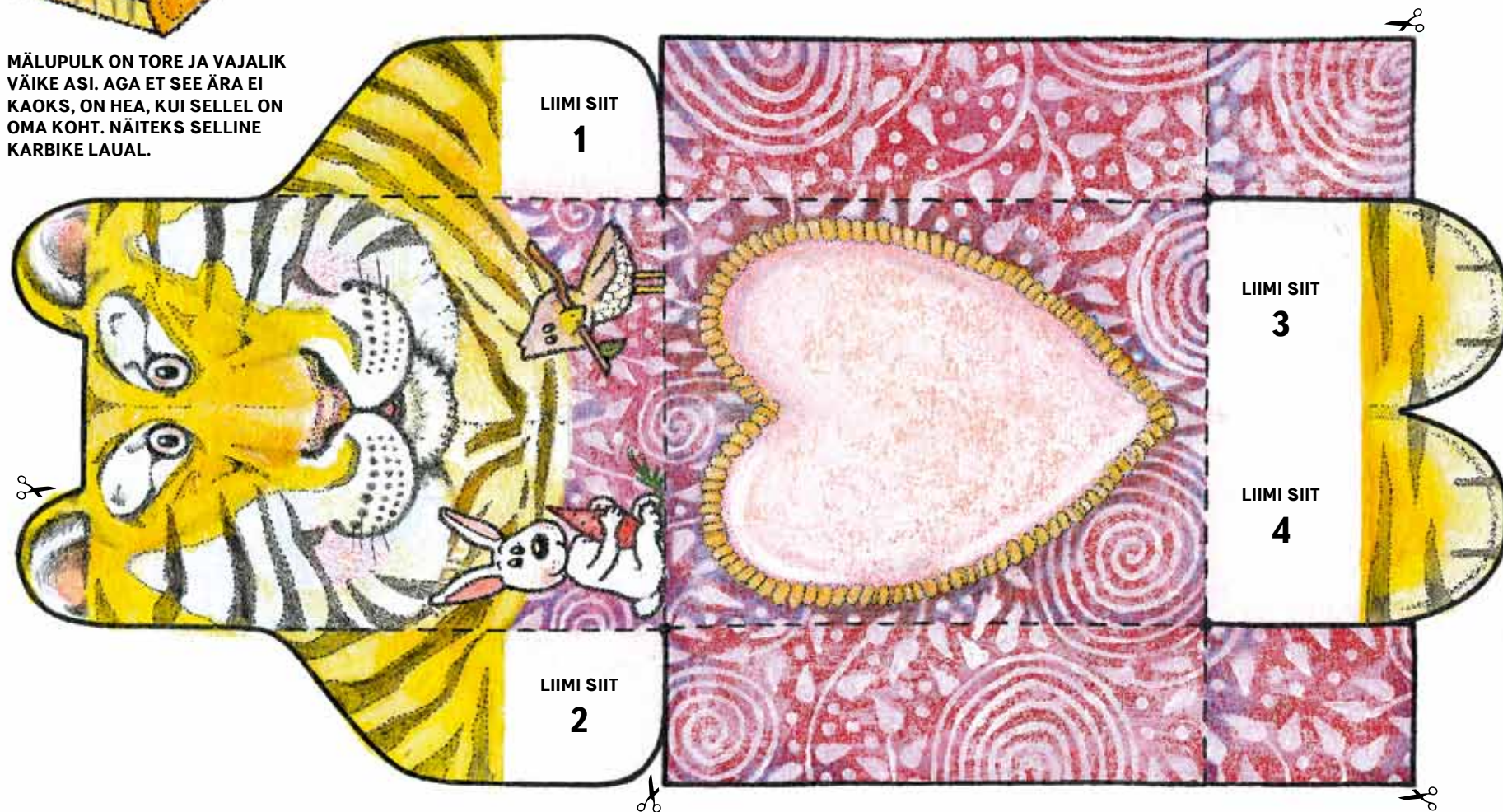

MÄLUPULGAHOIDJA

MÄLUPULK ON TORE JA VAJALIK
VÄIKE ASI. AGA ET SEE ÄRA EI
KAOXS, ON HEA, KUI SELLEL ON
OMA KOHT. NÄITEKS SELLINE
KARBIKE LAUAL.

NB! LÕIKA MEISTERDUS VÄLJA SELLELT LEHEPOOLELT!

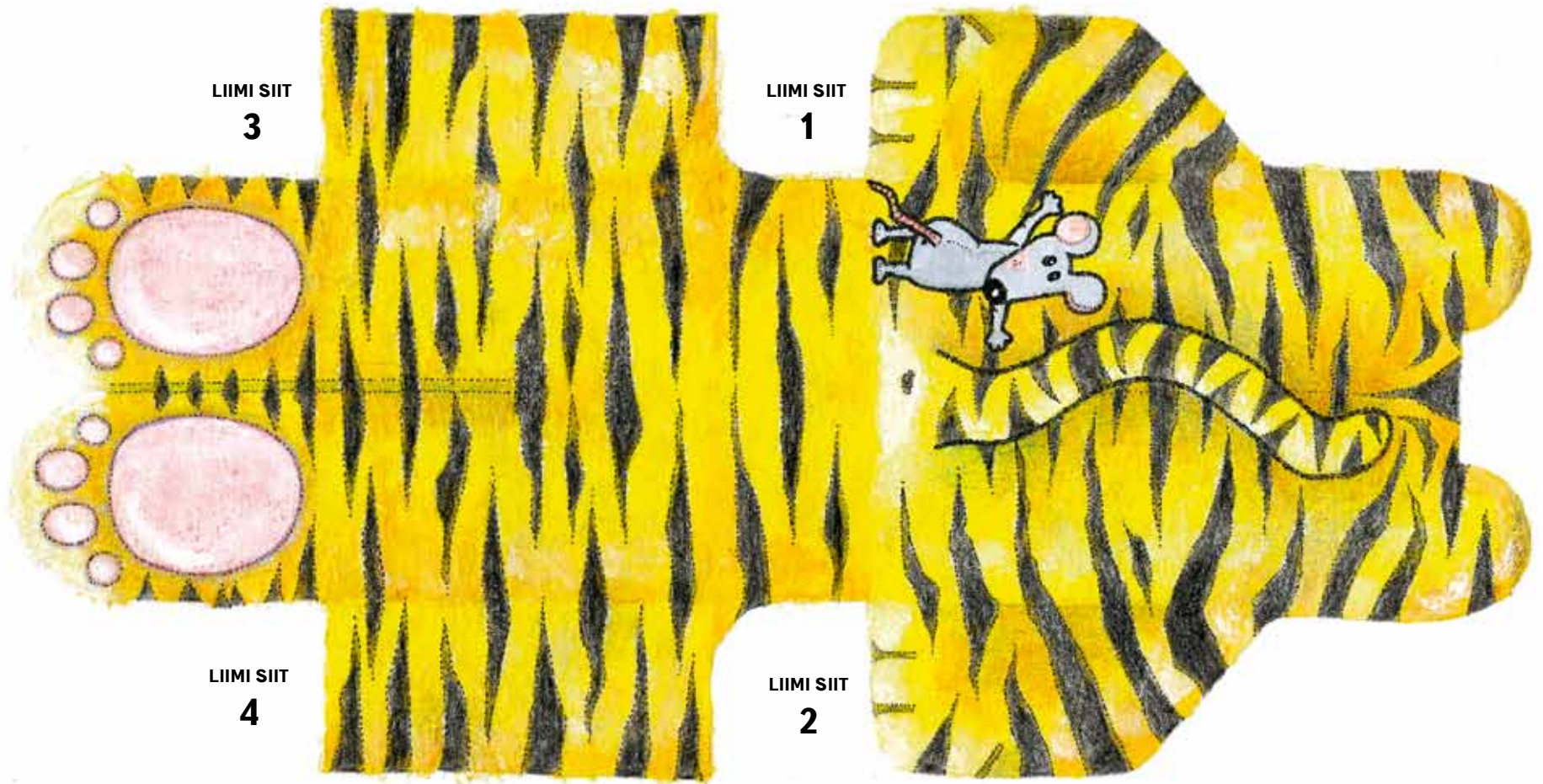

- LÕIKA KUJUTIS MÕÖDA JÄMEJOONT VÄLJA. TEE KA SISSELÕIKED KÄPPADE JUURES KUNI MUSTA PUNKTIKESENI.
- KUI SOOVID, KIRJUTA KARBI SEES OLEVA SÜDAME SISSE KARBI OMANIKU NIMI. KUI TAHAD KARBI KINKIDA, SAAD SINNA VÄIKESE PÜHENDUSE KIRJUTADA.
- VOLDI TIIGER KARBIKS, SELLES AITAVAD SIND KONTOURJOONED. TIIGRI TAGAKÄPPADE VARBAD VOLDI PÜSTI KARBI ESIKÜLJEKS. KARBI KÜLJEOSADE OTSAS OLEVAD RIBAD VOLDI KARBI SISSE TAGAKÄPPADE PEALE. TIIGRI ESIKÄPAD VOLDI ETTEPOOLE KARBI VÄLISKÜLJELE.
- KLEEBI KARP KOKKU. VAATA KARBI VALGETEL OSADEL OLEVAID SÕNU „LIIMI SIIT” JA SEAL JUURES ON NUMBRID. KLEEBI ÕIGED NUMBRID OMVAHEL KOKKU, NUMBER 1 NUMBER 1 PEALE JNE.

Meisterdamist õpetas Tiia Mets

MÄLUPULGAHOIDJA

KUI TEIE KODUS MÄLUPULKA VEEL EI KASUTATA, SAAD SEAL KARBIS HOIDA TEISI VÄIKESEID ESEMEID. KUSTUKUMM, KIRJAKLAMBRID, MÜNDID, JA MUUD VAJALIKUD ASJAD SAAB TIIGRI VALVE ALLA USALDADA. KUI TAHAD SELLISE KARBI KINKIDA, NÄITEKS EMALE EMADEPÄEVAKS, VÖID KINKIMISE HETKEKS SINNA KA VÄIKESE KOMMI SISSE PANNA.

TERE, TÄHEKESE SÖBER!

Veidi enne trükkiminekut sai Täheke kirja hr Jackilt, kes töötab koerana Tallinna Tehnikaülikooli Mektory majas.

Mina, Jack, töötan sellises kohas nagu Mektory innovatsiooni- ja ettevõtluskeskus. Kui juhtud Tallinnas Nõmme metsa serva, siis näed juba eemalt tiigrikesega autot ja suurt kollast plakatit punasel tellismajal. See ongi Mektory!

Ja mina töötan siin koerana ja südametemurdjana. See viimane pole küll mingi töö, vaid hüüdnimi, mille panid mulle külastajad. Olen tööl olnud alates novembrist ja viie kuu jooksul näinud palju uudishimulikke ja rõõmsameelseid koolilapsi kogu Eestist.

Arvan, et olen kohtunud paljude tulevaste inseneridega. Kõikide nende ruumide valmimisele on kaasa aidanud tänased insenerid paljudest ettevõtetest ja töötajad kaugele maade saatkondadest.

Minu töökoha kolmel korrusel paiknevad töötoad, suuremad ja väiksemad stuudiod – sealhulgas Aasia riikide (Jaa-

pani, Hiina, India) ja Austraalia toad, mis annavad vihjeid nende maade kohta. Ameerika nurgas saab muu hulgas näha vanu Apple'i arvuteid. No küll need on rohmakad!

Väga põnev on viibida koosolekute ruumides, kus ühe klahviliigutusega saab muuta klaasseina läbipaistmatuks ja kallistada Ericssoni rääkivat puud. Tuleviku koolitund mängitakse läbi erinevate nutirakenduste.

Oma külaskäikudel saavad lapsed ka meisterdada vineerist ja puust esemeid stuudios Cool Tool. See muide on väga lihtne ja päris ohutu! Tüdrukutele meeldib rohkem teha kanguruid ja liblikaid, poistel õnnestuvad enam autod ja kahurid.

Aga lapsed saavad valmistada ka LED-laternaid energia avastuskeskuses ja näha, kuidas töötab 3D-printer. Ja siis on siin olemas ka tuba, kus valmivad ehtsad robotid! No need on küll ühed kuulsad tegelased, mõni küsib juba uksele, kas teil roboteid on.

Mektory maja Eesti kaardile on teie

KOSTIVERE KOOLI LAPSED, KES AVASTASID ENERGIA AVASTUSKESKUST JA MEISTERDASID STUUDIOS COOL TOOL.

külaskäiku meenutama jäänud täpik ja teie koolide nimed. Külaskäikude lõppedes olen saanud palju paisid ja näinud teie säravaid silmi. Tulge mind ikka vaatama!

Teie Jack, koer

Alar Pikkorainen,
Urmas Volmer

EMADEPÄEVAL

KUNI EMA ALLES MAGAB
ISA LAIA SELJA TAGA,
HIILIN KODUUKSEST VÄLJA.
OSTAN LILLEVARRE HALJA.

VARRE KÜLJES TEGELIKULT
ÕIED KA ON KORRALIKULT.
VART, KUST ÕIED KUKKUND MAHA,
ÜKSKI EMA JU EI TAHA.

Kaks last räägivad oma vastsündinud vennast:

„Ma ei mõista, miks ta kogu aeg nutma peab.“

„Miks ta siis nutma ei peaks? Tal pole ju juukseid ega hambaid ja jalad on nii nõrgad, et ta ei suuda isegi püsti tõusta.“

Väike Juku mängib aias. Ema tuleb teda tuppa kutsuma ja näeb poega ussikest suhu toppimas.

„Ei, Juku! Jäta järele! See on jube! Sa ei tohi ussikesi süüa!“ karjatab ema.

Püüdes Jukat veenda, lisab ta: „Nüüd otsib emaussike igalt poolt oma kallist väikest ussipojakest taga.“

„Ei otsi,“ teatab Juku.
„Miks mitte?“
„Kuna ma sõin ta esimesena ära!“

„**E**ma, ema, mul käib pea ringi!“
„Ole vait, Juku! Alles hakkasin sind pesumasina pesema – ja sinul käib juba pea ringi!“

Juku jälgib pargis jalutavat rasedat naist:

„Kuule tädi, mis see sul on?“ küsib ta kõhule osutades.

„See on minu laps!“ vastab naine.

„Kas sa armastad teda?“

„Väga!“

„Miks sa ta siis ära söid?“

Juku ehitab puu otsas lindude pesakasti. Sõber küsib: „Mis sa teed?“

„Pesakasti.“

„Aga miks auku ei ole? Kuidas lind sinna sisse pääseb?“

„Aga lind on juba seal sees!“

Tänaval seisab poiss ja nutab. Ligi astub politseinik:

„Mis lahti, poiss?“

„Kaotasin emme äääära!“

„Aga sa oma aadressi tead?“

„Jaaaa! Juku@gmail.com.“

„Mida? Kus see veel asub?!”

Aga oma nime sa ikka tead?“

„Administraator.“

Keegi mööduja kõnetab liivakastis istuvaid lapsi:

„Mis lahti, lapsed? Miks te ei mängi, vaid niisama istute, näod mornid?“

„Täiskasvanuid mängime, onu!“ vastab üks lastest.

„**E**ma, räägi mulle muinasjuttu!“
„Lunib Juku.“

„Ah, tõmba uttu!“

„Oi, see on mu lemmikmuinasjutt! Isa räägib seda tihti.“

Keegi vanatädi vaatab huviga lapsevankrisse ja kõnetab siis ema:

„Kui toredad kaksikud! Kas mõlemad on poisid?“

„Ei, ainult vasakpoolne,“ vastab ema. „Paremal on melon!“

Joonistanud Elina Sildre

MÄRG JA KÜLM TA ELUASE,
KINNI VÕTTA END EI LASE.
POLE JALGU EGA TIIBU,
KIIRESTI TA RINGI LIIGUB.

MURULT ÜHE KARBI LEIDSIN,
PIHU SISSE ÄRA PEITSIN.
SEES EI OLNUD MISKIT MUUD
KUI VÄIKE ARMAS TAMMEPUU.

OLEN SUUR JA KARVANE,
PÄTAJALGNE LOOMAKE.
TALVEL KAUAKS UNNE JÄIN,
SUVEL METSAS RINGI KÄIN.

KAS TEAD NENDE MÕISTATUSTE VASTUSEID?

KUI EI TEA, UURI PILTE!

JALAD PIKAD, KERE SUUR,
SARVED PEAS TAL NAGU PUU.

HÜPPAB VÄIKE LOOMAKE
PUTUKALE JÄRELE.
SUUS TAL VÄLE ABLAS KEEL,
SÄÄSK TA EEST EI PÕGENE.

*Autor Merike Lillo, mõistatused raamatust
„Liisusalmidest lauamängudeni” (Koolibri 2014)
Joonistanud Anžela Kamitšatnikova*

METSA VARJUS PÕÕSA ALL
ELAB RÄTSEP TORE.
PALJU NÕELU ON TAL KÜLL,
AGA NIITI POLE.

ISE AEGLANE JA PALJAS,
OMA MAJA TASSIB SELJAS.

NAGU VÄIKSED PÄIKESED
KASVAVAD NAD MURU SEES.
KUI NEIST PUNUD PÄRJA PÄHE,
EI SIIS KÄED SUL PUHTAKS
LÄHE.

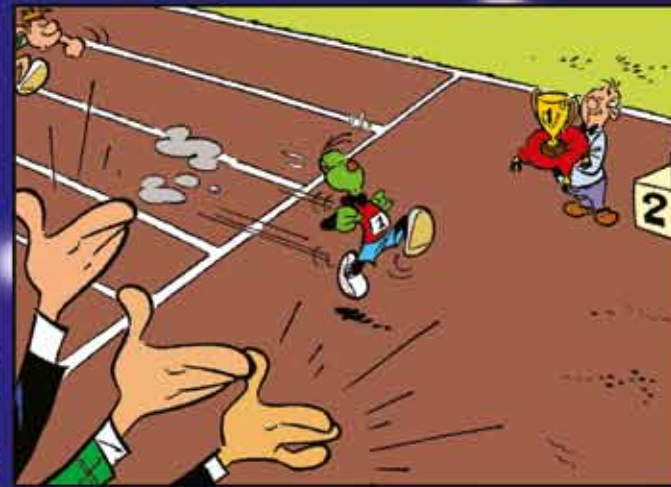
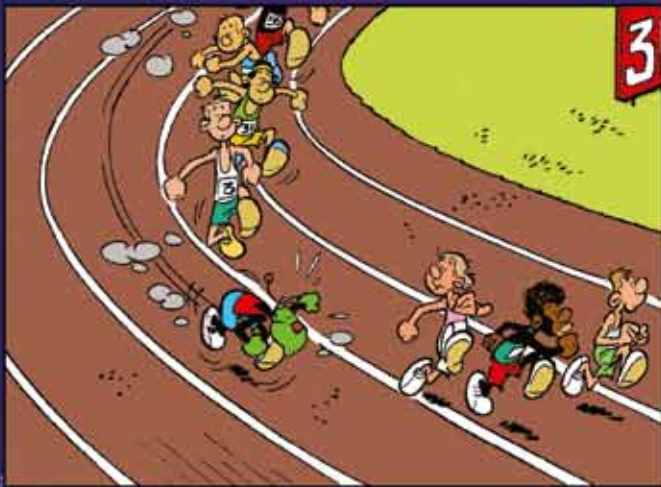

TULID MEHED KIRVESTETA,
TEGID MAJA NURKADETA.
PÄEVAD LÄBI TÖÖ SEAL KEEB,
KASVAB MAJA VEEL JA VEEL.

**Tähekeste toimetused ootab vastuseid 19. maiks meiliaadressil ristsona@taheke.ee või postkaardil aadressiga
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Lahendajate vahel loositakse välja pabernukuraamat „Annika, Marie ja nende sõbrad”.**

EELMISE „ARVA ÄRA!” VÕITJA ON GITA ROOSILEHT. PALJU ÕNNE!

Häda ei anna häbeneda...

HIND 1.50 EUROT

